

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Ewelina Lamik

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w C. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości;

2. zasądza od powoda W. P. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 481/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016 r. powód W. P. wniósł o zasądzenie od Sądu Rejonowego w C. odszkodowania w kwocie 185.290,95 zł z odsetkami od wydania wyroku 12 września 2012 r. z tytułu rażąco niewłaściwego wykonania czynności przez Sąd Rejonowy w C. i nadania przez Panią Sędzię E. R. (1) rygoru natychmiastowej wykonalności i nadaniu klauzul wykonalności wyrokom zasądzającym alimenty, na rzecz D. P. i G. P. w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w C. pod sygnaturą akt sprawy VI RC(...) oraz na rzecz P. P. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt sprawy VI RC (...) za okres przed wniesieniem powództwa co spowodowało jego straty w kwocie 185.290,95 zł. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od Sądu Rejonowego w C. z tytułu naruszenia dóbr osobistych kwotę 50.000 złotych na cel społeczny, to jest na rzecz organizacji pożytku publicznego Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Niepełnosprawnością Intelktualną K. w C. ul. (...) oraz zwolnienie go od kosztów w całości.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że Sędzia R. doprowadziła do powstania dwóch tytułów dla tego samego roszczenia w postaci alimentów oraz zasądzone alimenty za okres przed wniesieniem powództwa. Zdaniem powoda wskutek rażąco niewłaściwego i zawinionego nadania klauzuli wykonalności przez Sędzię E. R. poniósł znaczne straty w kwocie 185.290,95 zł. z tytułu niewłaściwego wykonania czynności przez Sąd Rejonowy w C.. Doszło bowiem do nadania przez Sędzię E. R. (3) rygoru natychmiastowej wykonalności i wydania klauzul wykonalności wyrokom zasądzającym alimenty, na rzecz D. P. i G. P. w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w C. pod sygnaturą akt sprawy VI RC (...) oraz na rzecz P. P. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt sprawy VI RC (...) za okres przed wniesieniem powództwa. Wskazane wyroki zostały zmienione przez Sąd Okręgowy w C. lecz powstały istotne

szkody po stronie powoda związane z prowadzeniem egzekucji komorniczych. Ze względu na prowadzenie egzekucji komorniczych sparaliżowana została działalność prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa prowadzonego pod nazwą (...) w C..

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – reprezentowany przez Prezesa Sądu R. w Częstochowie zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W treści uzasadnienia wskazał, że pozew w niniejszej sprawie podlega odrzuceniu ze względu na brak zdolności sądowej strony pozwanej. Powództwo zostało skierowane przeciwko jednostce organizacyjnej, która nie posiada zdolności sądowej, winno zatem ulec odrzuceniu. Ponadto zdaniem strony pozwanej sformułowane w pozwie roszczenie pozostaje niezasadne, nieudowodnione i przedawnione, stąd zasadne jest żądanie jego oddalenia. Powód wystąpił z niniejszym pozewem dopiero w październiku 2016 r., przy czym kwestionuje legalność działań pozwanego z 2012-2013 r. Skoro powód twierdzi, że działania egzekucyjne zostały natychmiast podjęte przez jego przeciwników procesowych, to miało to miejsce dalej niż 3 lata od dnia wniesienia pozwu. Powód w momencie podjęcia tych działań. W zasadzie z chwilą wyegzekwowania świadczeń wiedział tak o szkodzie, jak i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, gdyż był przekonany, że szkoda ta powstała wskutek wadliwego działania sądu. Wedle stanowiska pozwanej działania Sądu Rejonowego w C. miały charakter rażących naruszeń prawa, co mogłoby wyczerpywać przesłankę bezprawności.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy w C. w sprawie o sygn. akt VI RC (...) zabezpieczył roszczenie D. P., G. P. i małoletniego P. P. w ten sposób, że zobowiązał W. P. do płacenia tytułem alimentów na rzecz D. P. i G. P. po 1.000 złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat i na rzecz małoletniego P. P. po 500 złotych miesięcznie płatnych z góry do 10-go każdego dnia miesiąca z przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego A. P. na czas trwania postępowania. W dniu 6 czerwca 2012 roku została nadana klauzula wykonalności orzeczeniu. Przewodniczącym składu była Sędzia E. R..

W dniu 12 września 2012 roku Sąd Rejonowy w C. w sprawie o sygn. akt VI RC (...), gdzie Przewodniczącym składu była Sędzia E. R., zasądził od W. P. na rzecz D. i G. P. po 2.500 złotych miesięcznie tytułem alimentów poczynając od dnia 1 kwietnia 2010 r. płatnych z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk powodów z ustawowymi odsetkami od dnia płatności każdej raty. Wyrokowi został nadany w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności. Tego samego dnia została nadana klauzula wykonalności. W dniu 2 października 2012 r. powód wniósł o sprostowanie lub uzupełnienie wyroku, co do punktu IV dotyczącego rygoru natychmiastowej wykonalności, wskazując, że może on obejmować alimenty za okres nie dłuższy niż trzy miesiące przed dniem wniesienia powództwa. W dniu 4 października 2012 r. Sąd wydał postanowienie o sprostowaniu, w którym wskazał, że klauzula obejmuje okres od 10 lutego 2012 r. r. W dniu 15 października 2012 roku D. i G. P. wnieśli zażalenie na dokonanie sprostowania wskazując na brak podstaw do sprostowania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 12 grudnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI Ca (...), VI Cz (...), VI Cz (...) zmieniono zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zasądzono alimenty od dnia 10 maja 2012 roku i obniżono je do kwoty po 2.000 złotych na każdego z uprawnionych miesięcznie i oddalono w pozostałej części powództwo. Jednocześnie uchylono postanowienie o sprostowaniu wyroku w punkcie nadającym rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprawie z wyroku Sądu Rejonowego w C. o sygn. akt VI RC (...) toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. T. K. pod sygn. akt Kmp (...) W toku egzekucji dokonano zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego oraz innych wierzytelności przysługujących W. P.. Postanowieniem z dnia 15 marca 2013 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone zgodnie z wnioskiem wierzyciela. Następnie

postępowanie egzekucyjne toczyło się pod nową sygnaturą Kmp (...). W toku postępowania wyegzekwowano łącznie kwotę 39.828,71 złotych.

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w C., gdzie Przewodniczącym składu była Sędzia E. R. w sprawie o sygn. akt VI RC (...) zasądził od W. P. na rzecz P. P. po 2.500 złotych, miesięcznie tytułem alimentów poczynając od dnia 1 maja 2012r. płatnych z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk powoda P. P. z ustawowymi odsetkami od dnia płatności każdej raty. Wyrokowi został nadany w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności co do świadczeń za okres od 8 listopada 2012r. W dniu 20 marca 2013 roku została nadana klauzula wykonalności przedmiotowemu wyrokowi, gdzie Przewodniczącą składu była również Sędzia E. R..

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Sąd sprostował wyrok w punkcie IV i nadał rygor natychmiastowej wykonalności od 8 listopada 2012 r.

Z dniem 4 kwietnia 2013 roku oddalono wniosek W. P. o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanemu wyrokowi zaocznemu z dnia 20 marca 2013 roku. Przewodniczącą składu była Sędzia E. R.. Powód złożył zażalenie na przedmiotowe postanowienie, które z dniem 23 maja 2013 roku na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w C. w sprawie o sygn. akt VI Cz (...) zostało uchylone.

Wyrokiem z dnia 15 października 2013 roku Sąd Rejonowy w C. w sprawie o sygn. akt VI RC (...) zasądzono od powoda na pełnoletniego syna P. P. kwotę po 1.500 złotych miesięcznie tytułem alimentów poczynając od dnia 1 maja 2012r. płatnych z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk uprawnionego z ustawowymi odsetkami od dnia płatności każdej raty. Wyrokowi został nadany w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności co do świadczeń alimentacyjnych należnych po dniu 2 maja 2013r. Z dniem 15 października 2013 roku wyrokowi została nadana klauzula wykonalności. Przewodniczącą składu była Sędzia E. R.. Następnie postanowieniem z dnia 18 października 2013 r. Sąd sprostował wyrok i uchylił wyrok zaoczny z dnia 20 marca 2013 r. Na to postanowienie zażalenie złożył W. P. a także apelację od wyroku z dnia 15 października 2013 r. W dniu 6 listopada 2013 r. Sąd uchylił postanowienie z dnia 18 października 2013 r. o uzupełnieniu wyroku.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 roku uchylono w całości wyrok zaoczny z dnia 20 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI RC (...). Przewodniczącą składu była Sędzia E. R..

W dniu 16 grudnia 2013 roku została wszczęta kolejna egzekucja komornicza wobec powoda prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. T. K. pod sygn. akt Kmp (...) na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w C. Wydział XI Karny z dnia 11 kwietnia 2013 roku w sprawie XI K (...) oraz na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w C. VII Wydział Karny Odwoławczy z dnia 13 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt VII Ka (...) oraz na podstawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności Sądu Rejonowego w C. XIV Wydział Karny Wykonawczy z dnia 26 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt XI K (...), Ko (...) celem egzekucji kwoty 1.845 złotych tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika procesowego oraz kwoty 150 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 5 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI Ca (...), VI Cz (...) na skutek apelacji W. P. i P. P. od wyroku Sądu z dnia 15 października 2013 roku sygn. akt VI RC (...) utrzymano w mocy wyrok zaoczny z dnia 20 marca 2013 roku w części zasądzającej od W. P. na rzecz P. P. kwotę po 1.000 złotych miesięcznie tytułem alimentów płatne do rąk uprawnionego do dnia 10-go każdego miesiąca z góry poczynając od 8 lutego 2013 roku. Jednocześnie w pozostałej części uchylono wyrok zaoczny i oddalono powództwo.

Dowód: wyroki i postanowienia Sądu (k. 8-35 akt), zeznania W. P. (protokół rozprawy z dnia 29.11.2017r. nagranie czas: 00:01:56-00:12:06, adnotacje), k. 26-30, k. 126-129, k. 133-135, k. 193, k. 196-198, k. 209-211 k. 213-214, k. 217 akt Sądu Rejonowego w C. sygn. akt VI RC (...), akta komornicze egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. T. K. pod sygn. akt Kmp (...), Kmp (...), Kmp (...).

W. P. w dniu 24 marca 2015 roku a następnie w dniu 23 września 2015 roku zawarł umowy z (...): pierwsza za nr (...) a druga (...) celem udzielenia mu kredytów w wysokości 206.039,18 złotych oraz 38.106,30 złotych z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności.

W międzyczasie a mianowicie w dniu 17 września 2015 roku powód zawarł z (...) S.A. w W. umowę nr (...) Kredytu (...) przeznaczonego na bieżące wydatki w kwocie 137.000 złotych.

W dniu 18 października 2013 roku W. P. zawarł z Bankiem (...) S.A. we W. umowę o kredyt nr (...) na kwotę 119.786 złotych z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych lub na inny dowolny zadeklarowany cel, w tym spłatę zobowiązań kredytowych w Banku lub innych bankach, finansowanie prowizji z tytułu udzielenia kredytu oraz na pokrycie opłaty za udostępnienie kredytobiorców – klientów Banku.

Kolejną umowę powód zawarł w dniu 31 października 2013 roku z (...) Nr (...) celem udzielenia mu kredytu w wysokości 299.250 złotych na finansowanie bieżącej działalności.

W dniu 24 stycznia 2014 roku oraz w dniu 30 marca 2015 roku W. P. zawarł umowy o kredyt nieodnawialny nr (...) - (...) oraz nr (...) - (...) z (...) S.A. w W. w wysokości 108.974 złotych oraz 21.885,44 złotych z przeznaczeniem na ubezpieczenie Life i zakup środków trwałych oraz wyposażenia.

Następnie w dniu 11 sierpnia 2015 roku, w dniu 8 marca 2016 roku oraz w dniu 5 grudnia 2016 roku powód zawarł umowy o kredyt gotówkowy nr (...) w rachunku bieżącym, nr (...) w rachunku bieżącym oraz nr (...) z Bankiem (...) S.A. we W. na kwotę odpowiednio do 60.000 złotych, do kwoty 85.000 złotych oraz kwotę 91.574 złotych z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy oraz finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych lub na inny dowolny zadeklarowany cel, w tym spłatę zobowiązań kredytowych w Banku lub innych bankach, finansowanie prowizji z tytułu udzielenia kredytu.

Dowód: umowy (k. 129-157, k. 197-209 akt), zeznania W. P. (protokół rozprawy z dnia 29.11.2017r. nagranie czas: 00:01:56-00:12:06, adnotacje).

W roku 2012(...) w C. osiągnął dochód 36.651,25 złotych, a za rok 2013 stratę na poziomie 934,60 złotych, w 2014 roku stratę w wysokości 65.258,49 złotych, w 2015 roku osiągnął dochód w wysokości 54.420,22 złotych. Natomiast w 2016 roku Zakład Medyczny prowadzony przez powoda osiągnął dochód w wysokości 61.710,45 złotych.

Dowód: dokumenty (k. 159-193 akt), częściowo zeznania W. P. (protokół rozprawy z dnia 29.11.2017r. nagranie czas: 00:01:56-00:12:06, adnotacje).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty załączone przez powoda oraz akta spraw cywilnych i akta komornicze, które nie zostały kwestionowane przez żadną ze stron. Pomocniczym stały się częściowo zeznania powoda W. P., lecz jedynie w części albowiem twierdzenia powoda o tendencyjności i nastawieniu na zniszczenie go przez Sędzię E. R. (1) nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, od czego powód uzależnił powstanie szkody i strat materialnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Wedle art. 67 k.p.c. w postępowaniu cywilnym zdolność sądową posiada zawsze Skarb Państwa, a reprezentują go – według art. 67 § 2 – organy państwowych jednostek organizacyjnych (czyli tzw. *stationes fisci*), z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej. Jaki jest to konkretnie organ, decydują przepisy publicznoprawne. Wymóg określenia w procesie obok Skarbu Państwa reprezentującej go właściwej *statio fisci* jest przede wszystkim warunkiem formalnym pisma procesowego, polegającym na obowiązku oznaczenia strony (art. 126 § 1 pkt 1), ale wynika także z konieczności określenia właściwości miejscowej sądu (art. 29), zapewnienia należytej reprezentacji Skarbu Państwa (art. 67 § 2) oraz celów egzekucji sądowej (art. 1060). Określenie właściwej *statio*

fisci lub reprezentanta Skarbu Państwa jest zatem obowiązkiem powoda. Jednocześnie w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że sąd z urzędu obowiązany jest czuwać, aby Skarb Państwa reprezentowany był przez organ właściwej jednostki organizacyjnej, dlatego ma obowiązek postanowieniem wezwać do procesu właściwą jednostkę organizacyjną obok lub w miejsce dotychczasowej. W praktyce wystarczające więc okazuje się wskazanie jakiejkolwiek jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, aby sprawa zawisła przed sądem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2001 r., III CKN 296/00).

W sprawie niniejszej W. P. domagał się zasądzenia od Sądu Rejonowego w C. odszkodowania w kwocie 185.290,95 zł z odsetkami od wydania wyroku 12 września 2012 r. z tytułu rażąco niewłaściwego wykonania czynności przez Sąd Rejonowy w C. i nadania przez Panią Sędzię E. R. (1) rygoru natychmiastowej wykonalności i nadaniu klauzul wykonalności wyrokom zasądzającym alimenty, na rzecz D. P. i G. P. w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w C. pod sygnaturą akt sprawy VI RC (...) oraz na rzecz P. P. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt sprawy VI RC (...) za okres przed wniesieniem powództwa co spowodowało jego straty w kwocie 185.290,95 zł. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od Sądu Rejonowego w C. z tytułu naruszenia dóbr osobistych kwotę 50.000 złotych na cel społeczny, to jest na rzecz organizacji pożytku publicznego Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Niepełnosprawnością Intelktualną K. w C. ul. (...) oraz zwolnienie go od kosztów w całości.

Przepis art. 417 k.c. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, zdefiniowanym jako „niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej”. Stanowi więc on ogólną podstawę odpowiedzialności władz publicznych za ich władcze działania, która nie znajduje zastosowania lub znajduje ograniczone zastosowanie tylko wówczas, gdy ustawodawca odrębnym unormowaniem określa konsekwencje niektórych działań organów władz publicznych. Szczególne znaczenie mają unormowania zawarte w art. 417¹§1 -3 k.c., które jako dodatkową przesłankę dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wprowadzają obowiązek uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem działania władz publicznych. Jednakże roszczenia na gruncie tego przepisu powodowi nie przysługują albowiem w sprawie brak jest prejudykatu. Przepis art. 417 k.c. znajdzie zastosowanie, o ile szkoda wyrządzona została „przy wykonywaniu władzy publicznej”. Rodzi to dwojakie konsekwencje. Po pierwsze, komentowany przepis dotyczy wyłącznie skutków funkcjonowania państwa i jednostek samorządu terytorialnego w sferze określanej mianem imperium, a więc działań lub zaniechań polegających na wykonywaniu funkcji władczych, realizacji zadań władzy publicznej. W zgodzie z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP ustawodawca stanowi, że władze publiczne ponoszą odpowiedzialność za swoje zachowania, jeżeli są one „niezgodne z prawem”. Bezprawność działania przy wykonywaniu władzy publicznej należy wyklądać ściśle, jako naruszenie zakazów lub nakazów wynikających z normy prawnej. Nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień wymaganym określonym w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych (uchybień w sferze prawa materialnego i procesowego) jak i uchybień normom pozaprawnym w różny sposób powiązanych z normami prawnymi.

Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, niezbędne jest istnienie ogólnych przesłanek wywiedzionych z art. 361 k.c., a więc zdarzenia, z którym ustawa łączy odpowiedzialność (deliktu władzy publicznej), szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą i owym zdarzeniem. Ciężar dowodu co do tych wszystkich przesłanek spoczywa na poszkodowanym (nie musi on jednak udowadniać bezprawności zachowania podmiotu władzy publicznej). Szkoda w rozumieniu art. 361§2 k.c., obejmuje straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono; może być też zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę w przypadkach wskazanych w art. 445 i art. 448 k.c. Znajdą więc zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej).

Dobra osobiste są szczególnie narażone na uszczerbek przy wykonywaniu władzy publicznej. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2007 r. w sprawie o sygn. akt II CSK 269/07, stosownie do treści art. 30 Konstytucji RP, przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim

tam, gdzie państwo działa w ramach imperium, realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka.

W orzecznictwie przyjmuje się, że rozważając według jakich kryteriów sąd w sprawie o odszkodowanie dokonuje oceny, czy orzeczenie jest niezgodne z prawem, trzeba stwierdzić, że gdy chodzi o ocenę orzeczenia sądu nie może być wątpliwości, iż powinien dokonać tej oceny według takich samych zasad, jakie stosuje Sąd Najwyższy przy ocenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postępowaniu prejudycjalnym przewidzianym w art. 424¹ k.p.c. i następne. Tak samo, jak w tamtym postępowaniu chodzi o ocenę orzeczenia wydanego przez niezawisły sąd w ramach przyznanej mu władzy sądowniczej, a w takiej sytuacji pojęcie "niezgodności z prawem" orzeczenia ma suwerenne i autonomiczne znaczenie zdeterminowane przez istotę władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej, a w szczególności przez przyznanie sądom szerokiego zakresu swobody orzeczniczej przy wykładni i stosowaniu prawa. Jak zatem jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, orzeczeniem niezgodnym z prawem jest tylko takie orzeczenie sądu, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzeczniczymi lub wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego stosowania prawa.

W świetle tych kryteriów bezprawność orzeczeń sądowych nie jest bezprawnością w rozumieniu prawa cywilnego, gdyż nie jest elementem stosunku cywilnoprawnego, lecz publicznoprawnego, wobec czego niezgodność z prawem jako przesłanka stosowania art. 417§1 k.c. i art. 417¹§2 k.c. musi być rozumiana ściśle - jako niezgodność tylko z konstytucyjnymi źródłami prawa przewidzianymi w art. 87-94 Konstytucji, a więc z ustawą, umową międzynarodową, rozporządzeniem itp. - z wyłączeniem zasad współżycia społecznego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24.03.2017r., I ACa 871/16).

Przechodząc do analizy sprawy niniejszej należy zauważyć, że wszystkie orzeczenia wydawane w latach 2012-2013 przez Sąd Rejonowy w C. poddawane było kontroli instancyjnej na skutek środków odwoławczych wnoszonych przez W. P.. W toku tych postępowań odwoławczych orzeczenia były zarówno utrzymywane w mocy, jak i uchylane lub zmieniane, w tym również na korzyść powoda. Samo jednak niezadowolenie z merytorycznego rozstrzygnięcia Sądu nie jest powodem do stwierdzenia aby powstała bezprawność, skutkująca uznaniem tych orzeczeń za niezgodne z prawem. Ponadto podczas trybów odwoławczych nie stwierdzono aby Sędzia E. R. dopuściła naruszenia przepisów obowiązującego prawa.

Mając na uwadze przytoczone poglądy orzecznictwa należy jednoznacznie stwierdzić, że orzeczeniom Sędziego Sądu Rejonowego, w których powód upatrywał źródło wyrządzonej mu szkody, nie sposób jest postawić zarzutu "oczywistego", czy też "rażącego" naruszenia prawa. Zostały one bowiem wydane zgodnie z zakresem ich kompetencji, we właściwym trybie postępowania, a ich treść znajdowała uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa. W związku z tym w sytuacji gdy nie została spełniona jedna z przesłanek określonych w art. 417 k.c. brak jest możliwości przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbowi Państwa.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że powód wniósł pozew 26 października 2016 roku. Natomiast orzeczenia, w których W. P. upatruje powstania i istnienia swojej szkody w latach 2012-2013. W art. 442⁽¹⁾§1 k.c. ustawodawca sformułował ogólne reguły określające termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym: przedawnienie następuje z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (termin *a tempore scientiae*), jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (termin *a tempore facti*). O "dowiedzeniu się o szkodzie" można mówić wtedy, gdy poszkodowany "zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody"; inaczej rzecz ujmując, gdy ma "świadomość doznanej szkody". Szkada przyszła powstaje nie jednocześnie, lecz dopiero za jakiś czas po zdarzeniu powodującym powstanie szkody, jako jego konieczna konsekwencja. Dopóki tak rozumiane dowiedzenie się o szkodzie nie nastąpi, dopóty bieg przedawnienia w ogóle nie może się rozpocząć (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2011r., IV CSK 46/11). W związku z

tym, zdaniem Sądu W. P. w datach wydawania orzeczeń Sądu Rejonowego w C. wiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia więc termin przedawnienia ewentualnie mógł zacząć biec od tych wydarzeń. Przy czym ostatecznie orzeczenie w związku, z którym powód upatruje swojej szkody zapadło w dniu 15 października 2013 roku. W tym w dniu wyrokiem Sąd Rejonowy w C. w sprawie o sygn. akt VI RC (...) zasądził od powoda na pełnoletniego syna P. P. kwotę po 1.500 złotych miesięcznie tytułem alimentów poczynając od dnia 1 maja 2012r. płatnych z góry d dnia 10-go każdego miesiąca do rąk uprawnionego z ustawowymi odsetkami od dnia płatności każdej raty. Wyrokowi został nadany w punkcie pierwszymi rygor natychmiastowej wykonalności co do świadczeń alimentacyjnych należnych po dniu 2 maja 2013r. Z dniem 15 października 2013 roku wyrokowi została nadana klauzula wykonalności. Oznacza to, że przedmiotowe powództwo w dniu jego wniesienia było już przedawnione.

Odnosząc się natomiast do oddalenia wniosków dowodowych W. P. wskazanych w piśmie z dnia 27.03.2017r., w punktach: w pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9 oraz wniosków dowodowych z pisma z 13.06.2017r. wskazane w pkt 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 oraz wniosku dowodowego z pkt 8 pisma z 22.03.2017r. oraz wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań B. K. należało stwierdzić, że wnioski te są spóźnione. Powinny zostać zawarte już w treści wniesionego pozwu. Natomiast opinia biegłego oraz dowód z przesłuchania świadka nie jest przydatny dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej. Ponadto również są spóźnione i zmierzają do przedłużenia postępowania.

W związku z tym powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić w całości na podstawie art. 417¹§2 k.c. i art. 417§1 k.c. a contrario.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.